

מהרומה שהונחתה

אותה אחריה, ורק אז הגיעה למרץ בלום וגדוש לפרץ ודלגה על גבי המדרגות בעוד ידה מרחפת על פני המעקה. במהירות רבה הגיעה למטה ויצאה את הבית.

חמה של קיץ פגשה בחוץ ושגרה קרנים מפזזות על פניה. עדיין היה נעים אלא שתוך שעות מספר ישתרר שרב מיגע ומלאה.

החלה רותי מהלכת בצעדה הקלילים לעבר המשרד כשתיק העור הלבן הדוק היטב מתחת לבית-שחייה. דקות מספר צעדה ברחוב צדדי זה, ששוליה אופפתו עד שפנתה אל עבר הרחוב הראשי. וכשגיעה לרחוב הומה זה נזכרה מיד (וכך מתארע כל יום באותה העת ובאותה מצב) במשרד. בעבודתה. במסמכים הרבים שיש להכין. באירועי האויב העלולים להפיע, כל אותם המקומות שיש למהר ולסור אליהם על עור שאפשר לו... כן, שיש עוד דקות מספר עד שתגיע למשרד ותהיה זו שעות מתמיהה להעסיק עצמה במחשבות ממין אלו דוקא עתה.

אי לכך העלימה עיניה ממרוץ המכוניות עלי כביש. אטמה אוניה מצפירותיהן הטרדניות והתרכזה בסקירת פניהם של עוברים ושבים, שמא יעלה בידה לצוד מישוה ולהחליף עמו מלים ספורות.

מאז הבוקר שפרה עליה רוחה ולבה טוב עליה. וכל כך למה — תקשה להשיב בעצמה. והרי האוירה כל כך מתוחה. האנשים צופים לרקיע, יגיעים ואדישים. כל מעינים בחזיתות השונות מקום שם לוחמים יקרי ריחם. והיא... אינה יודעת מדוע תעלו כה. אולי רקיע תכלכל זה, אולי גזון ירקרק זה האופף הכל ומשרה רוח טובה. או שמא היותה צעירה וקולטת מוראות עולם בצורה כה אופטימיסטית, או שמא בגין ראובן חברה. בגינו ובגין אהבתה אותו. זה שנה תמימה הם מהלכים יחדיו וכבר ירגישו עצמם כנוג לכל דבר. ועוד; אלאמה מלחמה זו, מן הסתם, היו כבר מאורסים ושוב לא היו רק: "הולכים יחדיו".

"האח! מה טוב להיות!"
זחה דעתה עליה. לפתע רחש לבבה אהבה לכל היקום. מזומנה היתה לאמץ אל לבה המפרפר את כל האלמונים הללו המשתחרים משני עבריה, אנה ושוב, ולא ישימו לבם אל המתרחש בנפשה פנימה. אלאמה לטויה המנהג החברתי, חייכם, שהיתה פותחת בבקלה עליוה ופצתה. ממש משתגעת. עושה ככל העולה על רוחה ואפילו יראה הדבר נואל ומגוחך.

רגע. כמדומה שהיום יום א' הוא? בליל חמישי האחרון שהה אצלה. נטל חופשת ערב ובא אצלה. כך יעשה לא אימת שיקבל חופשה כל שהיא. ובכלל, נוהג הוא לומר:

"יודעת את רותי שלי, טוב לו לאדם היודע לשם מה הוא יוצא לחופשה. אני למשל, יודע לשם מה".

מלים פשוטות אלו ימלאו תדיר אושר וספק רב ואפילו קורטוב של יוהרה. כי הרי אליה יתכן בדבריה. לעולם אינו בוש להודות כי הגיעו נתונים לה. שקועים בה. רק המלחמה הזו. ראובן השרוי בסכנת נפשות, האחריות המוטלת על כתפיו. אחריות לגורלן של עשר נפשות! האוירה הזו בעורף. ההפצות הזדוניות. הדאגה ליום מה. כל אלה שבהם כדי לצגן את חרותה. ברם, לעולם לא ישיביתו אשה. וגם ראובן, השרוי בקרבת מקום מוצא היה תדיר שהות בידו להציק לביתה מדי פעם בפעם. הנה, בליל חמישי בלן נפלא. מסרה לו את תשורתה — צמיד של כסף ושמך חקוק עליו. או אהב אותה מאד. בשל עצמה. בשל המתנה שהעניקה לו. ובשל ההפתעה שבדבר. סחו גם בדבר אפשרות עליוה בירגה וכבר ראו עצמם מותלעים נתון שלם למשך חודשים ימים עת יעשה בקורס ממ"ם. באותו ערב היטיבה להרגיש מה טוב לה לעזרה שחבר לה. רע שאפשר להסיה עמדה. לאהוב עמו ביחד, ובכלל — הכל.

ונחה רותי מבטי העיניים ושבים. נטשה חלונות ראוה. התכבהה לרובלים-תגונים והתרכזה בה. בה בעצ' מה ובהרהוריה השפונים. בעצמה ובראובן. בשניהם ובאהבתה אותם. טוב להרהר כך. משתיר טעם טוב בנשמה.

מי יתן ויודמן אצלה הערב לשעה קלה. היא תתפרקד, בגפה. בחדרה, תציק מבט על "הוא הלבן בשדות", אך אולי תעדיף סופר נכרי ותבחר ב"בית אדם". אך לא תקרא דבר בשניהם גם יחד. כולה דרוכה וקשוכה תצפה לראות דמותו התמירה, שתפני החושניות וכל בבואתו האהובה עליה כל כך. ואז באמת, אז יהיה נפלא.

כן. אלא שעד הערב נטיות בזו אחר זו שתיים עשרה שעות רצופות ו... כעת יש להודור ולמהר לעבור.

נאצתה רותי קלות. העיפה מבט מרפרף מעלה, אל השעון הגדור עליה שם. ממרום. כוונה את שונה ועמדה ללכת כאשר שמעה את קולו של אותו אדם, קרוב משלה:

"רותי, חכי רגע".
נעמדה. הלן קרב. היה משהו במבט פני החוורים שהפחידה ומלאה לחללה ומגור. לפתע שקטה. דומה כל גופה התוסס והרענן קפא לרגע. בהרגשה שקטה ואדישה, באטמוספירה של "לא איכפת" שמעה את קולו:

"רותי, היום את לא הולכת לעבודה. בואי ונחזור הביתה. אנו הולכים ללילה של ראובן. הוא נפל בפעולה האחרונה. אתמול עם שחר".

פרידה קצרה, שיממות פעלתניות והפכות אותה לפרידה מתמשכת, אין סופית.

ואולם אמהות, היא היתה כל כך מבטונית... כה עזות אהבה אותו...

נאמן לשיטתו הרביץ ראובן חורה לאנשיו. היה מתרוצץ אנה ושוב, ותוך שהיה מתקדם, מתפרץ וכובש היה זורק כלפי פיקודיו הוראות ופקודות. המ.מ. — יוסקה, היה עומד כל אותה שעה בנקודת תצפית, בודק ובוחן, מסמן שגיאות ומציין הצלחות ומחליט כי יש להעיר תשומת לב חייליו על כך, בשעת המנוחה. לאחר זאת היה מדדה ומדלג בינות לשוחות המצויות בשפע בשטח האימונים, עומד ועורך בדיקה פדגוגית גם לשאר הכתות הנותרות, עד שלבסוף יקבצן יחדיו ויערך התקפת-מתח של כל המחלקה בראשותו.

משום מה, עבדו הפעם האנשים במין להט של חבה. הסתערו — הסתערו של מחץ, תוך התלהבות ואקסטזה, תוך קריאות וזעקות. דומה — קרב של ממש.

פני ראובן נהרו מאושר, כתתו היתה המצטיינת ביותר. אלא שפני יוסקה המ.מ. נשארו חמוצים ורציניים וראובן הרגיש, כי דברים בגו. עומד להתחולל משהו ובזמן הקרוב ביותר. אחרת לא היה יוסקה דופק בקצב כל-כך מהיר. היתה החמה מגביהה בפאתי מזרח ומרככת צנתו החודרת של בוקר. היתה החמה מגביהה עוד ועוד עד שהגיעה למרכז של שמים תכלכלות, ואז, כשהיתה הודיעה נגרת ללא הפוגה, כשהיו הפנים מסמקים והולכים מלהט החמה, נפל הדבר.

כמחצית השעה לפני הסיום הרגיל באה הודעה דחופה ממשרד מטה הפלוגה:

"על כל מפקדי המחלקות להפסיק את האימונים, לחזור עם אנשיהם ולקבצם בשטחי המגורים. לאחר זאת על המ.מ.ם להתייצב מיד במשרדו של המ.מ. תחום: ס.מ.פ."

הוכרו מצבי-הכן לאלתר. ועל המכ"ם הוטל לדאוג לאנשים ולהולכים בסך לחדר האוכל.

מכיון שמתח האימונים היה גבוה מאד הבוקר, ירדו טוראים לטוף דעתה של הודעה סתומה זו ומיד החלו מתלחשים:

"חברה, מכינים לנו עבודה הגונה. זה ימים מספר שלבי מרגיש כי פעולה מתקרבת".

"הדבר היה ידוע גם לי, אלא שהשאלה היא לאן נצא. אני חושב שהכפר א' הוא המטרה. ומדוע לא? ראו, שני כפרים שלנו נטוים משני עבריו, אפשר לערוך פעולת איגוף".

"הנה. אתה טועה. הכפר הערבי א' משתרע על גבעה וכמוהו כמבצר. לדעת הכפר ג', המטריד את ושבניו בסביבת משק "צפרירים" הוא העומד על הפרק".

"הבלים. כולכם מדברים דברי הבל. תבינו! סתם מותחים אותו. מתרון מטעם המג"ד ותו לא. הלא רוצה להוכיח עד כמה מהיר כשרון ההערכות שלנו...".
ראובן הניח לפיקודיו להמשיך בלהגם בכנס לחדרו. אפפה אותו לאות של פתע. וזאת בעטים של אימונים, או שמא בעטית של התרגשות התקופה אדם כאשר מתחרר לו, כי דבר גדול עומד להתרחש.

נטל את הצרור שהביא עמו בבוקר והחל מגיח במקומם חפצים: לבנים, סדינים, מגבות. הכל מצויד בצנור. וכל זאת נטל לעצמו חלק אלה שהשאיר בבית החיילים מרוק ושטיפה הגונה. ותוך שהיה מערם חפציו ומקבצם צבורים-צבורים, העביר לגד עיניו דמיוניות של עשרת פיקודיו. עשר נפשות הנחונות בידו. נטל אחריותו המעיק על הנשמה. כל אחד מהם על סגולותיו ומגרעותיו; בשעות קרב ובשעות של צורך דחוף במתן תושיה. יתרונות של משמעת מופתית ואמון ללא גבול.

הוציא את כל המסמכים ושאר תעודות המצויות בכיסיו בשפע, והניחם במלתחה. לפתע עלה בדעתו מה, חזר והוציא חפצית ניירות אחת, שפשף ודלה מספר תמונות. תמונות הוריו, אחיו, נערתו, הפד בן והפך בן עד שזכר כל תו ותג של הפנים היקרות לו. ראשית הניח מידו את תמונות המשפחה. נעץ מבטו בפניה של רותי והזין עיניו בעליצות השופעת מתמונה פשוטה זו. לבסוף הניח אף אותה. לרגע שקע במחשבות, אולם התנער מיד. אסור להן למחשבות, שירככו את לבו. מי יודע, אולי יצטרך עוד לכל כוח הכשנוע והבטחון העצמי. הבטחון להשלוט בעצמו גופא, הבטחון להשלוט באנשיו והבטחון להצליח.

לאחר שעתים של צפיה שב יוסקה המ.מ. בליות סגנו ואסף את המכ"ם שלו. כל הנוכחים היו שקטים ושלמים. כולם ידעו מה יאמר פה בעוד רגע. הודעות כאלו קבלו לא פעם. וגם, וכמו את נפשותיהם תור השעתיים שחלפו. לכן קבלו בצורה הרגילה את הודעתו של יוסקה:

"חברה, הכונו! הכינו את כל המרץ! הערב אנו יוצאים לפעולה!"

ב. בעורף. יום ראשון 23 בחודש

בניחוחת פתחה רותי את הדלת ובעדנה נעלה

א. כחזית. יום ששי 21 בחודש

נורד אופנוע על פני הכביש, פרץ בסערה אל עבר משטח הבטון גדולה-מדודת (הוא רחבת המסדרים) מהר וחפסו אל קצהו המערבי, שם יודק צריפון מטהר הפלוגה, ונעצר בבלימת-פתע. מיד שגר ראובן רגליו הגמלוניות, קפץ ושמש את המשענת, היסט והזיח את האופנוע לאחור וכשנוכח כי עומד הוא יציב על עמדו, נזחו ודלג אל עבר חדר-מגורו, — הוא משכן המכ"ם של מחלקה א'.

רק פתח קמעה את הדלת, בעוד שבאזניו עדיין מהדדים אחרוני האקורדים של צויתת המוטור, הסתערה לחלל האויר שאגתו של איציק הסמ"מ:

"ראובן! לכל השדים! כמעט שיצאה נשמתי מרוב צפיה!"

התקרב, העלה חיור על שפתיו ואמר בנחת:

"אהלן ראובן. כיצד בלית? כפי שעניי רואות

אתה נראה מבוסס".
"איציק, אתה הורג. שאגתך גרועה מפגז של

שלשה אינץ'".
"בלעתי הבוקר מספר ביצים נוספות, יש להכין

את הגרון. תכנית האימונים היום מגוונת למדי".
"לעזאזל. מדוע אינם מניחים לאדם לשאוף רוח

ימים מספר?!"
"ראובן, ראובן. שאלות של תם שואל הנך. נו,

זה יספיק. יש לגשת לעבודה. צריך לקחת את הכתה ולצאת לאימונים. האכלת?"

"כן, ודאי".
"הידועה לך תכנית האימונים להיום?"

"בהחלט. המ.מ. הסביר לי זאת אמש".
"אם כך סיים את סידורך וגש לאסוף את האנשים.

אבל בחייתך הודורו!"
ראובן הניח את חפציו ומהר אל עבר משכן

פיקודיו. מעבר חדר-האוכל הסוערה, לאורכם של השבילים הפתלתולים אחרוני הסועדים, היו מהלכים להם בודו אל בתלת ותוך מהלכם שיקן בבליהם. הצלילים שהסתלסלו הצטרפו יחדיו ויצרו קומפוזיציה מקורית, צורמת.

שוב יש לצאת לעבודה! והן זה עתה חזר מחופשת הלילה. אותן שעות מספר שהתיר לו המ.מ.

להנאתו. אמש טרח לילך אצל מפקדו, עמל ובלבל דעתו של זה, עד שהלן נעתר ופסק לו לילה של

שהיה מחוי למחנה. היה זה הישג של ממש! נו, שערו בנפשכם, לסחוט לילה שלם ממפקד הפלוגה!

כמעט ולא יאומן! ואז הסתער על האופנוע, הדליק את המכונית וסס מבלי להרפות, במתח של 100

לשעה. סופו שהגיע לביתו תוך מחצית השעה הראשונה.

עוד הוא שקוע בהרהוריו וכבר ראה עצמו עומד ליד משכן פיקודיו. אנשיו עמדו מוכנים וחכו לבאות,

אי לכך ערכם מיד והולכים אל שדה האימונים. כשהגיעו סקר חטופות את השטח, הושיבם לידו

והסביר להם היטב את תכנית האימונים ומטרתה. והמטרה היתה: על הטוראים לעבור על אימוני

הקרב למיניהם. וכיצד זה מופיע שם, שחור על גבי לבן, בפקודות היום של מפקד הגדוד:

"מ"מ — 08.00 — 12.00 — אימונים".
ואימונים — משמע: לך, טול טוראך והחזר

בעקבות לכל אברי גופם תורתה של מלחמה. עד כאן פקודת המג"ד, אלא שהמ.מ. הוסיף משלו ופירט:

"ערוך חזרה על תרגולת קרב, ותן להם פריצה לשטח בנוי וכבוש בנינים". ומיד עלה בדעתו כי

משהו מתחשק ועומד להתחולל, אלא, שבינתיים עמדו החיילים מושיגים ורעננים ויש להוכיח כמה פרטים

פרטי פרטים ושטמו מוכרונם מעת הפעולה האחרונה. ובכלל ידוע הדבר לכל בר בי רב:

"ישיבה של בללה מרפה איברים".
ומי יודע, אולי טובים הם האימונים. ולאו דוקא

משום אמיתותה של סיסמת המג"ד:

"יזעה חוסכת דם".
כששקע הנך באימוניך שוכת אתה עולם ומלואו.

העבודה הרבה המוטלת עליך אינה מניחה כל שהות בידך להרהר קמעה גם על הבית, המשפחה, הנצעה.

משטשטשים ונמוגים כל הגעגועים הסמיריים המרסטים בלב בזמן של בללה. וכיון ששוכת אתה כל זאת, יש

לחופשה הקצרה שמקבל אתה לפתע, טעם אחר. חריף ועז יותר.

הנה, אמש כשחזר הביתה נגעה עד לבו התרגי שותה של אמו, ואפילו הכעיסתו, משום מה, בהתרו-

צות הבלתי פוסקת והשאלות הטרדניות:

"ראובן, אתה רעב, האם חפץ אתה לשותות דבר מה או שמא אינך מרגיש טוב?" והאב, ושוב

ליד השולחן ומנסה לחדור בשיחתו השלוה, אל מתחת למעטה החשיבות של דברי הבן ולדלות משם מספר

עובדות-אמת ממה שעושה הבן, ומה שתוקטנו. וכלום אפשר להאמין לו כי רק באימונים יעסוק ותו לא?

כן. ואז עזב את הבית ורק אל רותי. רותי הנערה שלו. אין כמוה עלי אדמות. שד ולא בחורה.

מעין לא אכזב של עליצות, להט חיים. שרונים היו אמש במין תמיסה של אושר וחזרה.

וכשתפסו לתוך חוכה של תשוקה, נבעה זו מתוך אהבה כנה הדדית, מתוך געגועים עזים. געגועים של